

ANNE PÄTZOLD

V
páádu

V pádu

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kellnerová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3724-6 (pdf)

ANNE PÄTZOLD

V pádu

přeložila Jana Kellnerová

Obsah

- 1. KAPITOLA*
- 2. KAPITOLA*
- 3. KAPITOLA*
- 4. KAPITOLA*
- 5. KAPITOLA*
- 6. KAPITOLA*
- 7. KAPITOLA*
- 8. KAPITOLA*
- 9. KAPITOLA*
- 10. KAPITOLA*
- 11. KAPITOLA*
- 12. KAPITOLA*
- 13. KAPITOLA*
- 14. KAPITOLA*
- 15. KAPITOLA*
- 16. KAPITOLA*
- 17. KAPITOLA*
- 18. KAPITOLA*
- 19. KAPITOLA*
- 20. KAPITOLA*
- 21. KAPITOLA*
- 22. KAPITOLA*
- 23. KAPITOLA*
- 24. KAPITOLA*
- 25. KAPITOLA*
- 26. KAPITOLA*
- 27. KAPITOLA*
- 28. KAPITOLA*
- 29. KAPITOLA*
- 30. KAPITOLA*
- EPILOG*
- PODĚKOVÁNÍ*

*Pro Simone – myslela jsem vážně svá slova,
že celá série je pro tebe.*

1. KAPITOLA

„**J**estli na ten list budeš ještě chvíli zírat, tak vzplane.“
Zmateně jsem vzhlédla, když ke mně ta slova pomalu pronikla. Obraz, na kterém jsem pracovala, nahradil pohled na prázdné prostory před muzejní šatnou. Mžikala jsem, dokud mi nezmizely tečky před očima. Často mi přišlo zatěžko vynořit se ze světa, které jsem utvářela vlastníma rukama. Jen když jsem kreslila, myšlenky v mé hlavě konečně utichaly.

Lana seděla na židli vedle mě, jako by se už delší dobu pokoušela upoutat moji pozornost. Rudé vlasy si svázala do volného copu, nohy pod sukní až po kotníky měla přehozené přes sebe a paže založené na prsou.

Jak jsem ji sledovala, mezi obočím jí naskočila malá starostlivá vráska. „Je všechno v pohodě?“ zeptala se.

Místo odpovědi jsem přikývla.

„Vypadáš... vyčerpaně,“ prohlásila obezřetně a myslela tím temné kruhy pod mýma očima a sinalou plet, které mě teď kvůli nedostatku spánku provázely pořád.

Já unavená nejen vypadala – já unavená *byla*. Celou noc bez přerušení jsem prospala naposledy před týdnem. Neboť zatímco teploty venku stoupaly, doma to pocitově bylo těsně nad bodem mrazu. Fakt, že Liv se mnou nemluví vůbec a Mel jen tehdy, když se se mnou musí dohodnout na něčem důležitém, se postaral o to,

abych se v noci v posteli místo spánku pouze převalovala ze strany na stranu. V hlavě mi pořád kroužil nespočet myšlenek. Až na chvilky, kdy jsem s listem papíru mohla uniknout do jiného světa, mi nedávaly pokoje.

„Chytla jsem od sestry nachlazení,“ odpověděla jsem vyhybavě. Ani to nebyla lež. Ne tak úplně. Liv skutečně schvátla záľudná rýma, k níž se v posledních dnech přidružil kašel. Já s ní ovšem trávila tak málo času jako ještě nikdy. Riziko nakažení tedy bylo dost dobře nulové.

Lana povytáhla obočí. „A ty se i přesto, že ti není dobře, vláčíš sem?“

Pokrčila jsem rameny. „Doma bych se jenom nudila.“ A hledala na internetu věci, kterým jsem se už víc jak týden křečovitě pokoušela vyhýbat. „To můžu stejně tak dobře sedět tady a aspoň si tu a tam s někým promluvit.“

Lana skepticky přelétla pohledem po šatně a já mohla vytušit její myšlenky. Lidé, kteří se ve středu v poledne procházejí po galerii, nejsou asi nutně těmi, s nimiž bych se bujaře bavila. Nakonec pokrčila rameny, jako by chtěla říct: „To musíš vědět ty.“

Upřela pozornost na můj rozevřený skicář. Naštěstí jsem se svým nejnovějším obrázkem ještě nijak zvlášť nepokročila, začala jsem teprve před hodinou.

Dnes ráno se mi při úklidu dostal do ruky první svazek *Harryho Pottera*. Nikdy jsem ho nevrátila. To pomyšlení mě pronásledovalo celou cestu do muzea.

Stále ještě ležel mezi knihami, které se vršily na mém nočním stolku, a já ho okamžitě zapudila do nejspodnější a nejzazší řady své police na knihy. Přísloví „sejde z očí, sejde z mysli“ pro něj však bohužel neplatilo. Když jsem teď vysedávala tady v muzeu, prsty mě touhou vzít telefon a otevřít archivovaný chat mezi mnou a Jae-yongem svrběly natolik, až jsem ho musela vypnout a uklidit do batohu.

Nechtěně mi unikl povzdech.

Lana zvedla oči. „Jdi domů, Ello. Než to udělám já a nechám tě odsedět si tu moji směnu.“

Odevzdaně jsem si sbalila a vydala se domů.

Odpolední slunce mi neoblomně pralo do hlavy. Bylo dusno a mně se s každým krokem zaskvěly na čele další perličky potu. Přitom jsem kráčela tak pomalu, že se kolem mě na úzkém chodníku lidé neustále prodírali. Dávala jsem si na čas, šla jsem o jednu stanici dál, než bylo nutné, počkala si na další vlak, další, pak ten další...

Přesto jsem ani ne o hodinu později stála přede dveřmi našeho bytu. Celé moje nitro se vzpíralo vejít. Vždycky když jsem byla doma, hřmělo mi v uších Livino mlčení. V posledních dnech jsem se s ní pokoušela zapříst hovor tak často, až už jsem to přestala počítat. Obvykle to vždycky bývala ona, kdo učinil první krok, aby se prolomily ledy. Z toho pomyšlení mi kámen v žaludku jen ještě víc těžkl.

Zhluboka jsem se nadechla, pokusila se obrnit a odemkla jsem dveře. Přelétla jsem pohledem obývací a chodbu až k Liviným dveřím. Kéž bych si na ni mohla počíhat a prohodit s ní jen pár slov. Chtěla jsem slyšet, že se má dobře. Místo toho jsem na gauči uviděla neuspořádaně ležet tenkou vlněnou deku. Na stole stála zpola plná sklenice coly. Odložila jsem batoh na podlahu, abych složila deku, a sáhla jsem po dálkovém ovládání, abych vypnula televizi. Zvedla jsem hlavu a...

Spočívala jsem palcem na červeném tlačítku, jehož stisknutím by obrazovka zčernala. Stačilo by jen lehce zmáčknout, abych ji vypnula – ale z obrazovky mi vstříc hleděly bolestně známé temné hnědé oči a já zaváhala.

Liv se musela dívat na rozhovor s NXT a ve spěchu, aby se mi vyhnula, ho zastavit právě v té chvíli, kdy ukázali detailní záběr všech pěti členů kapely.

Než se o slovo mohl přihlásit rozum, sklouzl mi pohled po ostatních čtyřech k muži, který seděl úplně napravo. Jeho vlasy byly pořád ještě růžové. Místo vln, které měl naposledy, mu hladce spadaly do čela a na očích mu seděly brýle s průhlednými obroučkami.

Buch. Buch. Buch.

Tep mi duněl v uších, tělem mi projel stejný pocit jako *onoho* dne. Zamrazilo mě z něj. Dokonce mi na pažích naskákala husí kůže.

Jako v transu jsem palcem stiskla tlačítko pro vypnutí. Narovнала jsem se a opatrně jsem odložila ovládání na konferenční stolek. Potom jsem sáhla po batohu a odešla do svého pokoje.

Dveře za mnou zapadly a já po nich vyčerpaně sklouzla dolů. V posledních dnech to přece fungovalo tak dobře. Když jsem se vyhýbala internetu a schovávala se před světem za knihou, skoro jsem dokázala dělat, jako by se nikdy nic nestalo.

Přejížděla jsem pohledem po pokoji, pořád dokola se ale vracel k polici se svazkem *Harryho Pottera*, který jako by se mi vysmíval. Jako by přesně věděl, co se ve mně odehrává, zatímco svět venku se točí dál. Pocit, že vězím ve snu, byl každým dnem silnější. Tělo jsem měla tak pomalé, tak naprosto lenivé, že bych nejraději strávila celý den v posteli. Jen práce v muzeu mi bránila, abych to neudělala doopravdy.

Na psacím stole se mi vršily pomalované stránky vedle kreslicích potřeb. Neuklízela jsem ho od doby, co jsem byla před setkáním s Jae-yongem tak nervózní. A teď jsem se nedokázala dokopat k tomu, abych to konečně napravila.

Po čtyřech jsem dolezla na postel a pod deku, ještě zvalenou od noci. S povzdechem jsem si ji přetáhla přes hlavu a zavřela oči. Tma mě okamžitě uvítala konejšivým objetím.

Livino mlčení, Melin nezájem, Erinina vzdálenost... Hrud' se mi svírala natolik, až se mi téměř nedostávalo vzduchu. Za mnohých nocí – pozdě večer, když byla tma a sestry ležely v postelích – jsem se ptávala, zda se ty poslední dva měsíce vůbec odehrály.

Co když jsem si je vysnila?

Po smrti rodičů jsem si tak dlouho namlouvala, že je to jen zlá noční můra, ze které se brzy probudím, až se vyskytly chvíle, kdy jsem tomu skutečně věřila. Jenže... čas plynul pořád dál. A rodiče se nevrátili, lhostejno, jak moc jsem žadonila a prosila, abych se konečně probudila.

S nataženou paží jsem se obrátila na okraj postele, abych si do batohu sáhla pro mobil, a zase jsem se převálila na záda. Nerozhodně jsem si procházela chaty. Nevěděla jsem, odkud se ve mně bere síla ignorovat ty s Jae-yongem. Chtěla jsem ho smazat, ale... bez tohoto důkazu bych to celé nakonec odepsala coby přelud. Vědomí, že tu byl, bylo uklidňující způsobem, kterému jsem sama úplně nerozuměla. Uklidňující – a naprosto nervydrásající. Ta nesmyslná naděje, že by od něj mohla dorazit zpráva, mě skoro připravila o rozum. Rychle jsem aplikaci zase zavřela, sebrala jsem z nočního stolku laptop a ve snaze zabavit se novým seriálem jsem otevřela Netflix. Na okamžik jsem dokonce měla dojem, že by to mohlo klapnout, ale už při druhé sérii kolem mne dění jen tak monotónně šumělo. Nechala jsem seriál běžet v naději, že na mě z těch zvuků přijde spaní.

Venku už se setmělo, když jsem zaslechla, jak se otevírají a zavírají dveře od bytu. Mel v poslední době často pracovala dlouho do noci. V některé dny jsem ji spatřila, jen když jsem se vzbudila brzy ráno a vklopýtala jsem do kuchyně pro sklenici vody. To pak seděla u stolu s kouřícím šálkem kávy před sebou a už odpovídala na první e-maily toho dne. Bylo mi záhadou, jak se s takovou trochou spánku vůbec zvládne vykulit z postele a jít do práce. Nevěděla jsem, jak se jí vede, a ani to, jak bych se jí na to vůbec měla zeptat. To, že jsem byla v New Yorku, aniž bych jí o tom předem pověděla, nad námi viselo jako šedá mračna. A já se neodvažovala učinit první krok k jejich rozeznání.

Právě jsem se zvedala z postele, když se ozvalo zaklepání na moje dveře. „Ano?“ pronesla jsem chraplavým hlasem a musela si odkašlat.

Dveře se na škvíru pootevřely a Melin pohled okamžitě spočinul na mně. V očích se jí zablýskla úleva – alespoň jsem tomu věřila.

Přitáhla jsem si nohy k tělu a posadila jsem se do tureckého sedu. „Co se děje?“ zeptala jsem se.

Na okamžik zaváhala, shrnula si vlasy z obličeje. „Jen jsem se na tebe chtěla podívat.“

„To... děláš poslední dobou často,“ pronesla jsem obezřetně.

Místo odpovědi pokrčila ramenem. Rozhostilo se mezi námi mlčení a mně se v prsou opět usadil ten tísnivý pocit. Od celého toho chaosu v New Yorku bylo všechno jinak. Stěží jsem si ještě dokázala vzpomenout, co se dělo poté, co mě moje starší sestra našla s Jae-yongem v mém pokoji. Ale moc dobře jsem si vzpomínala na to, jak mě Jae-yong pustil. Na jeho smutný pohled, který mi lámal srdce, když odcházel. A na to, jak jeho paže najednou nahradily ty Meliny. Jenom mě tak držela a neřekla ani slovo, dokud jsem vyčerpáním neusnula.

Když jsem si s ní druhého dne chtěla promluvit, objevila se najednou mezi námi tahle zeď, zeď, která tam nikdy předtím nebyla. Byť jsem se ji zoufale pokoušela přelézt – dokážu to, jen když mi Mel podá ruku. Bohužel jsem se ale obávala, že na to ještě není připravena, lhostejno, jak moc jsem si to přála.

„Jedla jsi už?“ zeptala se Mel a prolomila tak mlčení.

V odpověď jsem ukázala na drobečky posetý talíř na nočním stolku. Při svém seriálovém maratону jsem si udělala sendvič, který jsem bez chuti oždibovala. Pocit hladu zřejmě také zmizel za zdí.

Mel pohledem sledovala můj prst, než ho zas upřela na mě. „Já si taky ještě něco rychle připravím a pak půjdu do postele. Ráno musím vyjít brzy.“

Nic jsem k tomu neřekla, i když celé moje já se dožadovalo, abych ji upozornila na kruhy pod očima, které jako by byly každým dnem temnější. „Dobře,“ odpověděla jsem místo toho a počkala, až za sebou zavře dveře.

Frustrovaně jsem se po zádech svalila do polštářů, deku jsem si zas přitáhla až po bradu. Nohama jsem v pravidelném rytmu téměř nevědomky přejížděla po prostěradle a netrpělivě čekala, až se pod dekou udělá teplo. Obrazovka laptopu se už dávno přepnula do úsporného režimu. Jediné světlo, které ještě do místnosti padalo, bylo z pouliční svítilny, která stála přímo před mým oknem.

Ulevilo se mi, když jsem si všimla, jak se ke mně pomalu plíží únava. Přicházela po troškách, po nichž mi těžkly nejdřív údy, potom víčka. Než se mě konečně zmocnily sny – a s nimi touha po člověku, který jako by byl každým dnem nedosažitelnější.

2. KAPITOLA

Já: *Hádej, kde právě jsem.*

S mobilem v ruce jsem se usadila na lavičku a vychutnávala si chladný vánek, který mi odvál vlasy z obličeje. Odpověď přišla o pár minut později.

Erin: *Čína?*

Erin: *Ne, počkej.*

Erin: *V šejkově paláci.*

Bezděky jsem se zasmála.

Já: *O kterém přesně šejkovi to mluvíme?*

Erin: *O chicagském šejkovi.*

Já: *Dostalo se nám každé jiného vzdělání, nebo jsem prostě byla nemocná, když nám pan Ravenport vykládal o historii chicagských šejků?*

Erin: *Pche.*

Erin: *Jak tě tak znám, zrovna ses vznášela v oblacích a snila o svém posledním panu Dokonalém.*

Já: ...

Já: *Zásah*

Pár minut trvalo, než od ní dorazila další zpráva. Zatímco jsem čekala, míjely mě rodiny, které se proměnádovaly po mole sem a tam. Přímou vedle mě jeden kluk zakopl a skoro mi zvěčnil zmrzlinu na kalhotách. Naštěstí mu rodiče stihli v pádu zabránit.

Omluvně na mě pohlédli a pak ho odtáhli opačným směrem. Okamžik jsem se za nimi dívala, než jsem se zas koukla na mobil.

Erin: *A kde teda jsi??*

Místo vypisování odpovědi jsem jí poslala fotku svého výhledu. Přímo přede mnou leželo Michiganské jezero, které se táhlo až k obzoru. Seděla jsem na lavičce na mole Navy Pier a pokoušela se nasát pohled na tuhle nekonečnou dálavu, přičemž mi srdce plesalo radostí. Ovšem pokaždé, když jsem se ohlédla přes rameno, kde se nade mnou tyčily monstrózní věžáky, se mi trošičku sevřelo. Silueta Chicaga byla mimořádná, o tom žádná. Soudě podle turistů, kteří se kolem mě hemžili a fascinovaně vzhlíželi ke skleněným fasádám, byla možná dokonce hezká. Ale jestli mi tenhle střet dvou dimenzí něco ukazoval, pak to, jak velké a hlučné Chicago je.

Dřív jsme sem s Erin chodily ozkoušet ty tucty stánků s hot-dogy, které byly po Navy Pier roztroušené. Její bezstarostný smích mi vždycky bránil se tímto druhem myšlenek zabývat. Ale bez ní jsem měla dojem, jako by se celé město za poslední týdny a měsíce stalo ještě plnějším a hlučnějším.

Erin: *Ach, milovaný Navy Pier,*

Erin: *jak moc mi chybíš.*

Já: *Nikdo po tobě nežádal, abys ho opustila.*

Skousla jsem si spodní ret, když jsem tu zprávu odeslala. Ta slova hned zněla špatně.

Erin: *Ello*

Erin: *To není fér.*

Ucítila jsem, jak tuhnu, když jsem si její odpověď četla. Volnou rukou jsem si promnula obličej, zaklonila hlavu a pomalu vydechla k nebi. Ne. Ne, nebylo to fér. Ale nedokázala jsem tu hořkost potlačit, byť jsem se snažila sebevíc. Jak mohla uvažovat o tom, že si svůj čas v Austrálii prodlouží, když já jsem ji tak naléhavě potřebovala po mém boku? Byla ta myšlenka příliš sobecká? Ale jak jsem to mohla zvládnout bez ní, když to byla vždy jen její podpora, její odvaha a její motivace, co mě vždycky hnalo kupředu?

Hlava mi hrozila prasknutím. Myšlenky jsem měla tak chaotické, že jsem se v jedné chvíli cítila docela normálně, a v té další jako bych se prodírala pohyblivým pískem. Emoce s nimi držely krok. Pokud jsem si ještě před chvilkou za svým výrokem stála, chtěla jsem teď už jen vrátit čas a nechat tu zprávu zmizet. Povzdechla jsem si. Žádný div, že jsem se cítila tak vyčerpaná.

Já: *Já vím. Promiň.*

Erin: *To je dobré. Ale proč jsi dnes šla na Navy Pier?*

Já: *Nemám tušení. Abych si pročistila hlavu, hádám.*

Erin: *Od čeho?*

Já: *Ty víš od čeho. Opravdu o tom teď musíme mluvit?*

Erin: *Máš jiné plány?*

Když jsem neodpověděla hned, doplnila ještě další zprávu.

Erin: *Poslyš, já vím, že bys na to v tuhle chvíli raději nemyslela. Ale nebude ti tak líp. A já už tě znám dost dobře na to, abych z tvých zpráv dokázala poznat, když jen předstíráš, že je všechno v pohodě.*

Já: *Co chceš slyšet?*

Erin: *Jak se máš. Zvládáš to? Můžu něco udělat, aby ses cítila líp?*

Vrátit čas? Přimět Mel a Liv, aby se mnou zas mluvily? Přivést mi Jae-yonga...

Já: *Nemyslím si. Mám teď prostě pocit, že je toho všeho moc a moje opory se jedna po druhé hroutí. A změnit na tom nikdo nic nemůže, takže si s tím nelam hlavu.*

Erin: *Jsou pro tebe moje obavy tak nepodstatné?*

Já: *Cože? Ne, samozřejmě ne. Jak tě to napadlo?*

Odpověď ťukala pěknou chvíli. Zatímco jsem čekala, zírala jsem na jezero před sebou, naslouchala vodě a nechala se tím zvukem konejšit. Kéž bych odsud už nikdy nemusela odejít...

Erin: *Ello, očividně ti je zle. Když jsme si naposled volaly, brečela jsi jako ještě nikdy. Říkáš, že se ti všechno hroutí, ale když se ptám, jak ti můžu pomoci, prostě moji péči odmávneš. Samozřejmě mě trápí, když je ti zle. Ale nemám odsud zrovna ty nejlepší možnosti, jak ti pomoci, proto mi musíš vyjít trochu vstříc – i když je to teď třeba právě těžké.*

Zabolelo mě na prsou. Ani jsem nevnímala, že jsem nevědomky postavila Erin za zeď k Liv a Mel. Přitom jsem přece já měla vědět nejlíp, že právě ona vždycky stojí na mé straně.

Já: *Cítím se prostě tak bezmocná.*

Já: *Mám dojem, že s sebou pořád musím vláčet vagón cihel, bez možnosti je někde vyložit. A pokaždé, když mi doma Liv přibouchne dveře před nosem, jedna cihla přibude. A další, když se na mě Mel tak skepticky zadívá. A pak ještě jedna, když pomyslím na Jae-yonga.*

Já: *Je to tak vysilující a já jsem tak vyčerpaná, že už ani nevím, jaké to bez té tíhy vůbec bylo.*

Erin: *Pamatuješ si ještě, jak mi bylo loni?*

Já: *Samozřejmě.*

Jako bych na to někdy mohla zapomenout. Bývaly dny, kdy jsem ji z postele a z domu dokázala vylákat jen s vypětím všech sil. Pocítila jsem na pažích husí kůže, když jsem vzpomínala, jak bezradná jsem byla. Ten pocit, že se mně i všem ostatním vzdaluje a já už na ni nedosáhnou, byl tak živý, jako by to bylo teprve včera.

Erin: *A víš, co mě vždycky přimělo přesto všechno vstát a vydat ze sebe to nejlepší? Lhostejno, jak málo to v některé dny bývalo?*

Já: *Ne, to jsi mi nikdy neřekla.*

Erin: *Ty, Ello. Ty jsi to byla. Protože jsi to se mnou nikdy nevzdala, i když já sama už ano.*

Erin: *Je to právě teď těžké, já vím. Vážně. Ale vidím, jak se snažíš, a na to bys měla být právě tak pyšná, jako jsem já. A jestli se někdy nedokážeš sebrat, tak je to taky v pořádku. Já jen doufám, že víš, že za tebou budu vždycky stát a držet ti palce.*

Pohled se mi rozpil slzami, které mi vhrkly do očí. Sotva jsem viděla, co píšu – bylo to jen krátké „díky“, protože něčeho víc jsem vůbec nebyla schopná. Doufala jsem, že přesto pochopila všechno, co se v tom jednom slovíčku skrývá. Že její slova jsou balzámem na moji duši a že mi sebrala trochu tíže z ramen. I když pomyšlení, že vidět ji zas budu moct možná až za necelý rok, tak bylo ještě nesnesitelnější.

Bez ní jsem se v tomhle obřím, obřím městě cítila tak malá. Ty věžáky za mými zády, to množství lidí, jejichž mumlání mi pronikalo do uší jako šum. A uprostřed toho všeho já. Se slzami, které se mi horce koulely po tvářích, protože už jsem je jednoduše nedokázala potlačovat. Nechala jsem je být. Nechala jsem je razit si cestu dolů, po bradě, až mi skapaly na paže složené v klíně. Až pak jsem zvedla ruku a hřbetem si oči otřela.

„To bude fajn, Ello,“ zašeptala jsem si tiše pro sebe. „Všechno bude fajn.“

Doma jsem ze všeho nejdřív zamířila do kuchyně. Za celý den jsem sotva něco snědla a teď už jsem to na sobě také cítila. Když jsem u stolu uviděla sedět Mel, s laptopem rozevřeným před sebou, na okamžik jsem se zarazila uprostřed pohybu.

Krátce vzhlédla, ale řekla jenom „ahoj“, než ze svého velkého hrnku upila lok kávy a potom dál psala na laptopu. Místo kontaktních čoček, které si jindy nasazovala každé ráno, měla své černé brýle a vlasy trochu rozcuchanější než obvykle.

Pomalu jsem kolem ní prošla a zdráhavě jsem si z lednice vzala jogurt. Měla bych se posadit k ní? Jít do svého pokoje? Oslovit ji, nebo mlčet? Naštěstí jsem se rozhodnout nemusela. Vzdálila jsem se od ledničky jen na půl kroku, když Mel prolomila ticho.

„Paní Elliotová se ptala, jestli by se jí některá z nás nemohla ještě jednou podívat na počítač,“ vysvětlovala a ohlédla se na mě přes rameno, na rtech unavený, stěží patrný úsměv.

„To mě vůbec neudivuje,“ zamumlala jsem. Kdybych si coby první počítač koupila ten nejdražší, jaký je momentálně na trhu, také bych byla úplně popletená ze všech těch nastavení a funkcí.

Mel se odtáhla od laptopu a sáhla po svém hrnku s kávou. „Mohla by ses o to prosím postarat?“

„Povídala, co přesně má za problém?“

Mel jen zavrtěla hlavou. „Jenom to včera zmínila, když jsme se mýjely. Znáš ji přece. Nechce nás obtěžovat déle, než je nutné.“

Když komentovala zdrženlivost paní Elliotové, obrátila oči v sloup. Poté následovalo zívnutí, které se snažně pokusila potlačit.

Sledovala jsem ji, jak si sundává brýle, aby si krátce promnula oči, než vypila další velký lok kávy. Jak dlouho už tu asi sedí?

„Budeš už moct pro dnešek skončit?“ zeptala jsem se opatrně.

„Mám ještě nějakou práci.“

Zůstaly jsme takhle dalších pár minut –mlčení a první sblížení podivně viselo ve vzduchu. Střídavě jsem pohupovala jogurtem v rukách, pak jsem si odkašlala a ušla několik kroků směrem ke svému pokoji. „Tak já tě nechám v klidu pracovat.“

Melino přikývnutí mi jako odpověď stačilo. Zpomalila jsem, když jsem procházela kolem Liviných dveří. Z jejího pokoje nebylo slyšet ani pípnutí, ale naděje, že vyjde ven a já si s ní budu moct promluvit, přece nechtěla zmizet.

Vrhla jsem se na postel, odtrhla víčko od jogurtu a v klidu ho snědla. Potom jsem z hromádky na nočním stolku sebrala knihu. Byla to moderní verze *Krásky a zvířete*, kterou mi kdysi doporučila Erin. Načala jsem tu knihu už před nějakou dobou a odložila ji, když jsem začala s *Harrym Potterem*. Vleže na zádech jsem si ji držela nad hlavou a pokračovala ve čtení tam, kde vyčnívala záložka. Ponořila jsem se do příběhu a skoro nevnímala, jak se venku stmívá. Až když jsem měla oči natolik suché, že mě pálily, začala jsem si uvědomovat, že bych už knihu měla odložit.

Čtení mi pomáhalo zpomalit myšlenky. Nemám tušení, co bych se svým životem dělala bez knih, ale byla jsem šťastná, že to nikdy nebudu muset zjišťovat. Momentálně ale měly i hořkosladkou příchut'. Vydání *Pýchy a předsudku*, které jsem si koupila v New Yorku. Celý svět *Harryho Pottera*. S Jae-yongem jsme toto spojení s knihami sdíleli, bylo to něco, co mě s ním sblížovalo. Ale teď? Nemohla jsem do ruky vzít knihu, aniž bych se ptala, zda ji Jae-yong zná či zda ji snad už dokonce četl.

Knihu jsem zaklapla, když už jsem písmenka na stránkách stěží dokázala rozeznat. Potom jsem rozsvítila noční lampičku

vedle postele a vstala. Vydávala dostatek světla na to, abych toho viděla dost i na psacím stole. Židle zaskřípěla, když jsem na ni usedla. Předě mnou ležel štůsek papírů, vedle byly rozházené tužky a černá fineliner pera. Jeden list ležel natolik blízko u hrany stolu, až hrozilo, že spadne za topení. Natáhla jsem se přes stůl, přitáhla si ho k sobě a ještě v pohybu ho obrátila. Zíraly na mě tmavé oči. Zbytek výkresu byl bezbarvý. Nikdy jsem nezvládla probudit ho k životu, nikdy jsem nezvládla vybarvit Jae-yongovy vlasy, oblečení, obličej. Už jen z tohoto pohledu mě píchlo v prsou. Roztřeseně jsem se nadechla.

Měla jsem tenhle obraz vykázat do nejspodnější zásuvky stolu, ale jednoduše jsem se nedokázala překonat a dát ho z rukou. Budu toho v příštích dnech určitě litovat, až se mi zas před očima zablýskne jeho úsměv. Ale právě teď? V tomhle okamžiku? Bylo mi to jedno. Bylo to v pořádku, díky tomu nezapomenu, jak dobrý pocit to byl, být s ním. Dokud jsem si v srdci dokázala uchovat tenhle dojem vřelosti a bezpečí a vždy si ho zas připomenout, byla jsem smířená s tím, že se mi spolu s ním vkrádá do prsou tíseň.

3. KAPITOLA

V knihovně bylo takové ticho, že bylo slyšet i šustění papíru až z druhé strany sálu. Nepřítomně jsem tužkou poklepávala na učebnici, která ležela rozevřená přede mnou. Odstavec o významu sociálních sítí v marketingu jsem právě pročetla potřetí, protože se ve mně žádné z těch slov nechtělo uhnízdit.

Matt seděl naproti mně, hlavu rovněž skloněnou nad knihou, čelo zvrásněné. Na rozdíl ode mě si ovšem bokem dělal poznámky a zdálo se, že se tím prokousává dobře. Povzdechla jsem si a začala na okraj knihy kreslit postavičky.

„Vím, že jsem se tě ptal už stokrát,“ začal opatrně Matt, „ale opravdu si nechceš ani jednou jedinkrát zapsat nějaký umělecký kurz?“

Zmateně jsem zvedla pohled. Matt mě pozoroval se zvědavým výrazem ve tváři a ukazoval na pomalovaný okraj mojí učebnice. „Například kurz pana Vegy je vážně dobrý. Jsem si jistý, že by se ti líbil.“

Pár vteřin mi trvalo, než jsem zas polapila myšlenky, které se mi při zmínce o uměleckém kurzu rozutekly všemi směry. „Nemůžu si teď dovolit zanedbávat studium.“

Když jsem pomyslela, jak napjatá je situace doma, nechtěla jsem se do takového rozhovoru s Mel v tuhle chvíli za žádných okolností pouštět.

„Mohla by sis ten kurz zapsat jako volitelný,“ řekl Matt. „Jen pro zábavu, ať vidíš, jestli se ti bude líbit.“

„Popřemýšlím o tom,“ prohlásila jsem stručně a pokusila se potlačit jiskřičku naděje, která ve mně chtěla krátce zaplát. Ne že bych o tom ještě nikdy neuvažovala. Naopak, nabídkou kurzů fakulty umění jsem se probírala už tolikrát, že bych všechny semináře, které by pro mne připadaly v úvahu, nejspíš dokázala odříkat ze spaní. Ovšem už tak jsem stěží zvládala látku svého hlavního předmětu. Zapsat si k němu ještě kurz, který nemá s mým vlastním studiem nic společného, se mi prostě zdálo nerozumné. Navíc by mi to beztak nepřineslo nic pro mé budoucí povolání a byl by to tedy promarněný čas.

Matt mě chvíli pozoroval, než si povzdechl. „Dej vědět, až změníš názor.“ S tím se zas obrátil ke svým zápiskům.

Vycítila jsem, že není s mojí odpovědí spokojený, a chtěla jsem zrovna otevřít pusku, abych mu svoje rozhodnutí vysvětlila, když mě najednou zarazil pohled na skupinu holek, které seděly o několik stolů dál za Mattem. Všimla jsem si jich jen proto, že před nimi na rozdíl od všech ostatních neležely žádné knihy. Také nevypadaly, že by měly v úmyslu učit se nebo psát domácí úkoly. Místo toho měly hlavy u sebe a šuškalý si – akorát tak tiše, abych je na tuhle vzdálenost nemohla slyšet. Nic bych si o tom nemyslela, kdyby se holka, která ke mně seděla zády, neustále neotáčela a neohlížela se na mě přes rameno.

Odolala jsem nutkání zkontrolovat, zda její pozornost nepřitahuje cosi za mnou, a pokoušela jsem se soustředit na práci před sebou. Ale pokaždé, když jsem vzhlédla, střetla jsem se s pohledem jedné z těch holek. Na pažích mi naskočila husí kůže. Bezděky jsem se přikrčila, abych Matta využila coby clonu mezi sebou a tou skupinou – což nezůstalo nepovšimnuto.

„Je všechno v pohodě?“ zeptal se mě, čelo lehce nakrčené.

„Ale jo, všechno je fajn.“ Přitáhla jsem si učebnici a snažila jsem se nedbat té skupiny za ním, kterou jsem koutkem oka vnímala dál.

„Určitě?“ nedal pokoj. „Vypadáš poslední dobou tak...“

Zvědavě jsem se na něj podívala, na moment jsem zapomněla na šuškáni. „Tak?“

„Sklesle,“ odpověděl nakonec.

Odpověď se mi zadržela v krku. Odkásláním jsem se pokusila zahrát do autu své překvapení. Neočekávala jsem, že se se mnou začne bavit o mém roztěkaném chování. Doposud jsem nepřemýšlela nad tím, jak moc se na mně ty uplynulé týdny musí projevovat i navenek. Zhluboka jsem se nadechla a zvedla koutky v polovičatém úsměvu. „Prostě je toho právě teď moc.“

„Kromě studia toho moc společného nemáme, ale, no – kdyby sis o tom chtěla promluvit...“

Přerušila jsem jeho neobratný pokus lehkým zavrtěním hlavou. Tentokrát byl úsměv na mých rtech opravdový. „Dost mi pomůžeš už přece jen tím, že mě příští semestr nenecháš propadnout ze statistiky.“

Matt s viditelnou úlevou přikývl. „Nevím, nakolik budu moci do tvé známky mluvit, ale můžu ti nabídnout aspoň morální podporu při učení.“

Zvedla jsem palec. „Dobrá odpověď.“

Poté jsme se věnovali svým úkolům, dokud Matt svou knihu s rozmachem nezaklapl a neprotáhl si ruce nad hlavou. Pohlédl na mobil a začal si sklízet pracovní materiály do tašky. „Dobrá, myslím, že tě teď bohužel musím zanechat o samotě.“

Přihlížela jsem, jak schovává učebnice a poznámkový blok s tužkami do brašny. „Máš ještě v plánu něco pěkného?“

„Kamarád slaví nastěhování do svého prvního vlastního bytu a mně přidělili čestnou úlohu, jmenovali mě řidičem. ‚Pěkné‘ není nutně to první, co mě k tomu napadá.“

Soucítě jsem na něj pohlédla. „To zní zábavně.“

„Naprosto.“ S tím zasunul židli, vstal a hodil si brašnu přes rameno. „Uvidíme se příští týden? Ve stejnou dobu, pokud přežiju dnešní večer?“

„Budu tu,“ řekla jsem a křikla za ním tiché „hodně štěstí“, když se odvrátil a vydal se k východu. Ještě mi zamával, pak zmizel za policemi knih.

Vlastně jsem měla v plánu užívat si ještě chvíli klidu v knihovně a dopsat posledních deset stránek své domácí práce... Ovšem s Mattem zmizela i moje clona, která mě chránila před zvědavými pohledy těch holek. Usilovně jsem se zahloubala do knihy, pokoušela jsem se za ni schovat. I bez vzhlížení jsem ale cítila, že na mě stále zírají.

Jenom si to namlouváš. Tísňivý pocit, který se mi usadil v žaludku, však tvrdil něco jiného. Vydržela jsem to ještě dobrých deset minut, potom jsem se rozhodla z knihovny uprchnout. Každý můj pohyb byl sledován, zatímco já si nedokázala sbalit ani zdaleka dost rychle.

Vyběhla jsem ven, pořád dokola jsem se ohlížela přes rameno, jako bych byla v akčním filmu, pronásledovaná padouchem. Nohy mě jakoby samy od sebe odnesly ke stanici vlaku, který naštěstí právě v tom okamžiku přijížděl.

Ramena jsem měla stále ještě křečovitě stažená, když se za mnou zavřely dveře. Mít na tričku kapuci, okamžitě bych si ji nasadila. Místo toho jsem celou cestu klopila hlavu. Napětí mi z těla vyprchalo, až když jsem za sebou zavřela dveře od bytu. Konečně jsem si mohla zalézt mezi čtyři stěny svého pokoje.

To se mi jenom zdálo, ne? Ty holky v knihovně... Třeba se vůbec nekoukaly na mě? Pravděpodobně existovalo rozumné vysvětlení, které mě teď prostě nenapadlo.

Předběžně uspokojena touto teorií jsem se po zádech svalila na postel. Čistě ze zvyku jsem z kapsy kalhot vytáhla mobil, abych se podívala, jestli mi nepsala Erin. Když jsem odemkla obrazovku, vteřinu se nedělo vůbec nic. Potom okno se zprávami doslova

explodovalo. Neustále na mě vyskakovaly zprávy z aplikací sociálních sítí, o nichž už jsem ani nevěděla, že jsem si je instalovala. Upozornění za upozorněním, až jich bylo moc a zcela přetížená obrazovka zamrzla. Zmateně jsem mobil restartovala, než jsem se mohla podívat, co to všechno znamená. V příštím okamžiku jsem si přála, abych to nikdy nezjistila. Byla jsem ráda, že už ležím. Přesto jsem klepla na první sdělení. Otevřel se Twitter a těch několik vteřin, co jsem musela počkat, byly klidem před bouří. Příspěvek byl sepsán řečí, kterou bych nedokázala dešifrovat ani s velkou námahou. Ale na textu jsem očima spočinula spíš jen na zlomek vteřiny, těsně před tím, než můj pohled sklouzl k přiložené fotce.

Té fotce.

Té ztracené fotce, která vypadala tak nevinně – a přesto napáchala takové škody.

Klikla jsem na jiný příspěvek. Polkla jsem nad počtem retweetů a lajků. Prolétla jsem komentáře, přešla na Instagram a viděla další příspěvky, pořád dokola s toutéž fotkou. Jae-yong, jak mě drží v náručí. Byl jasně vidět – jeho růžově nabarvené vlasy byly příliš nápadné, než aby se nedal poznat.

A úplně pokaždé jsem na té fotce byla označená.

Předpokládala jsem, že mě nikdo nepozná. Mel, ano. Liv, ano. Protože je to moje rodina, vídají mě každý den a skutečnost, že mě vyfotili jen zezadu, nestačila k tomu, aby je zmátla. Ale všichni tihle lidé – odkud najednou ví, kdo jsem? Odkud znají mé účty na sociálních sítích? Prejel mi mráz po zádech, když jsem přemýšlela nad tím, jak někdo musel prohledávat odkazy, aby zjistil, kdo ta žena na fotce je. A další zamrazení, když jsem si vzpomněla na pohledy té skupinky v knihovně.

To... to byla jen náhoda, ne? Nemohly vědět, že tam jsem. Ale byť jsem se přesně tomu snažila uvěřit – to, jak se mi zkroutil žaludek, hovořilo za vše.

Ruce se mi klepaly, když jsem mobil sklonila. Prsty jsem si pročísla vlasy, pokoušela jsem se ovládnout dech – ovládnout sebe.

Vstala jsem z postele a posadila jsem se zpátky. Znovu jsem vstala, v naději, že mi pohyb dopomůže k odpovědi, co mám teď dělat. Ale nic. Hlavu jsem měla prázdnou. Nebyla jsem schopna utvořit myšlenku a cítila jsem se jako pod neutuchající ledovou sprchou. Prsty mě svěděly touhou přecíst si další zprávy. Proč teď? Proč mě na té fotce poznali zrovna teď? Kdo si ještě víc jak měsíc poté dal tu námahu nad tím uvažovat? Jako by samotná existence té fotky nestačila ke zničení něčeho, o čemž jsem se předtím neodvažovala snít ani ve spánku.

Pobíhala jsem po pokoji, dokud mi z okna nevymizel veškerý sluneční svit. Mobil jsem pevně svírala v křečovitě zaťatých prstech. Právě když jsem se chtěla posadit, zaslechla jsem, jak se otevírají dveře od bytu, následované tichými hlasy, které se spolu bavily. Nejraději bych se okamžitě vyřítila z pokoje a vrhla se přímo k sestrám, ale chodidla jako by mi zarostla do země. Pokoušela jsem sama sobě domluvit, pohnout nohama – ale ta stěna byla tak vysoká...

Myšlenky mi přetrhlo zaklepání na dveře. Mel si počkala na mé tiché „ano“, než do pokoje vešla, ve tváři měla napjatý výraz. Pohledem krátce zalétla k oknu, pak zpátky ke mně.

„Přede dveřmi stojí několik reportérů,“ bylo první, co mi řekla.

Prudce jsem vydechla a založila si ruce na prsou. „R-reportérů?“

Mel přikývla, přejela si rukou po obličeji. „Půjdeš se mnou? Myslím, že nejlepší bude, když se chvilku poradíme.“

Následovala jsem ji do kuchyně, kde už u stolu seděla Liv a byla zahloubaná do mobilu. Když jsme do místnosti vešly, krátce pohlédla mým směrem, potom položila mobil displejem dolů na stůl a sevřela rty. Sedla jsem si naproti ní, Mel nalevo ode mě.

Na okamžik panovalo napjaté ticho – a k mému překvapení to byla Liv, kdo ho prolomil první. „Tu fotku je teď zas vidět všude na Twitteru. Dokonce zveřejnili prohlášení.“

„Prohlášení?“ Odpojila jsem se ze světa sociálních sítí NXT tak dokonale, že jsem to ani netušila.

Liv přikývla, ale nepodívala se na mě, když vysvětlovala: „Řekli, že Jae-yong v New Yorku potkal starou kamarádku, kterou zná už mnoho let. Nepotvrdili, že na té fotce jsi ty, a fanoušci i média se teď dohadují, jestli jo, nebo ne.“

Ušklíbla jsem se, když jsem si představila, co se o mně na internetu asi tak říká.

„Toho jsem se obávala,“ odpověděla Mel. Napětí v jejích ramenou mě přímo bodalo do očí. Když šlo všechno k čertu, byla to vždycky Mel, na koho jsme se mohly spolehnout. Obavy v jejích očích dělaly proto celou situaci ještě mnohem hrozivější.

„Když jsem předtím přišla domů, ještě tam nikdo nebyl,“ řekla jsem a potlačila potřebu vstát, abych se v obýváku podívala z okna.

Melin pohled na vteřinu změkl. Natáhla ke mně ruku a položila ji na moji. „Naštěstí.“ Potom se posadila zpříma. „Ale teď tu jsou a já jsem si docela jistá, že se to v nejbližších dnech nezmění.“

Tušila jsem to, přesto mi kámen v žaludku po jejím výroku ještě ztěžkl. „Co to znamená?“

Liv se na židli předklonila, oči rovněž upřené na Mel.

„Nechci, abyste s nimi mluvily,“ začala naše starší sestra. „V dalších dnech žádné příspěvky na nějakých sociálních sítích. A taky nechci, aby některá z vás opouštěla sama tenhle byt, dokud nám budou stát přede dveřmi.“ Otočila se k Liv. „Ty máš naštěstí prázdniny, zůstávej prosím v příštích dnech zatím doma. Jestli budeš někam opravdu naléhavě muset – na tancování nebo někam jinam – dej vědět a já tě odvezu. Nebo se zeptám Joshe, jestli to nemůže udělat za mě.“

Liv nakrčila čelo – pravděpodobně si prázdniny představovala jinak. Přesto mlčky přikývla, viditelně zmožená tou situací.

Přece jen jsem v tom nebyla sama.

„Co moje práce?“ zeptala jsem se. „Druhé auto nemáme a ty nás nemůžeš vozit obě sem a tam a ještě k tomu pracovat.“

Vrásky na Melině čele se prohloubily. Očividně ji to už také napadlo, ale její výraz ve mně zrovna nevzbuzoval naději, že našla uspokojivé řešení. „Můžu tě vozit o víkendu.“

„A v týdnu?“

„Nechci, abys jezdila autobusem nebo vlakem,“ prohlásila.

„Nemůžu do práce prostě nepřijít,“ opáčila jsem. „Nehledě na peníze, nikdo si nevezme všechny směny, na které jsem se přes prázdniny zapsala.“

Mel na okamžik zaváhala. „Vezmi si taxi, jestli do práce musíš,“ řekla nakonec. „Peníze ti dám. Nelíbí se mi, že tam vůbec půjdeš, ale lepší řešení mě právě teď taky nenapadá. Ale jestli se tam někdo objeví, chci, abys šla domů a nahlásila, že jsi nemocná.“

Kousla jsem se do jazyka a potlačila jsem nutkání odporovat. Jezdit neustále taxíkem spolyká až moc peněz. A jestli se v muzeu skutečně někdo objeví... Při tom pomyšlení se mi žaludek obrátil naruby. „Musím napsat Mattovi, že se s ním v nejbližší době nebudu moct učit,“ zamumlala jsem.

Mel ani Liv jako by to neslyšely. „V kontaktu s ním už nejsi, že?“ zeptala se Mel.

Na vteřinu jsem se zarazila. Potřebovala jsem ji, abych pochopila, že tím míní Jae-yonga. Vteřina, ve které mi vynechalo srdce. Potom jsem přikývla.

„Ti lidi tam venku,“ hlavou kývla k oknu, „se chtějí dozvědět o *něm*, Ello. Až si všimnou, že nemáš co říct, ztratí zájem a dojdou k závěru, že přece jen mají špatnou holku.“

Chtěla si pročísnout vlasy, než si zjevně vzpomněla na svůj utažený cop a ruku spustila. „Na tom, že tam jsou, teď nemůžeme změnit nic. Ale můžeme to přestát a ukázat lidem pravdu: že není co říct. Je to tak?“

S každým slovem, které Mel vyslovila, jsem se trochu uklidňovala. Ignorovala jsem, že snad zpochybňuje skutečnost, že jsem s Jae-yongem přerušila kontakt. Plně jsem se soustředila na vlastní výrok: Nemám co říct. Nejsou tu žádné novinky, žádná tajemství, nic, co by mohli reportéři odhalit. Už týdný jsem s Jae-yongem nemluvila.

Znovu jsem zdráhavě přikývla.

„Dobrá.“ Mel položila svou ruku na moji a lehce ji stiskla. „Však my to zvládneme, Ello.“

Roztřeseně jsem vydechla. Byla jsem šťastná, tak šťastná, že ze mě Mel sejmula část té tíhy. Neměla jsem ponětí, co bych dělala sama. Vždycky to byla Mel, na koho jsem se obrátila, když šlo všechno do háje. Vždycky mě podepřela. A že za mnou jakoby samozřejmě stojí i tentokrát a pomáhá mi – i když jsem zklamala její důvěru –, z toho se mi trochu ulevilo. Věnovala jsem jí vděčný úsměv.

Mel stáhla ruku a já měla dojem, že slyším její tichý povzdech. Vypadala tak unaveně, jako jsem se cítila já. „Budu muset dát vědět Joshovi.“

Zpozorněla jsem. „Kvůli těm reportérům?“

Přikývla. „Taky. Ptal se mě, jestli příští týden nenavštívíme jeho rodinu. Ale v situaci, jaká teď je, vás nemůžu nechat o samotě.“

„Mel,“ spustila jsem. Na chvíli jsem se zarazila. Nejraději bych jí přitakala, prosila ji, aby už nikdy neodešla, když je všechno taková katastrofa. Ale... „Měla bys s ním jet.“

Melin pohled hovořil za vše. „Ello, rozhodně nepojedu jednoduše na dovolenou, když nám přede dveřmi stojí reportéři a čekají, aby moji mladší sestru zapletli do dalšího velkého mediálního skandálu.“

„Taky na tom ale nemůžeš nic změnit,“ opáčila jsem tvrdohlavě. Mel tak naléhavě potřebovala dovolenou. „Můžeme se s Liv na pár dní zavřít samy v bytě.“

„A kdo bude Liv vozit k Charlie? A na tancování?“ Mel zakroutila hlavou. „Bylo by to nezodpovědné a ty víš, že bych to nemohla udělat s čistým svědomím.“

„Charlie se přece taky může přijít učit sem,“ vmísila se do toho poprvé i Liv. Pevně opětovala Melin pohled, o tom, že Mel potřebuje oddech, byla přesvědčená právě tak jako já.

„A já bych ji mohla autem odvézt do tanečního studia a počkat tam na ni, než skončí,“ dodala jsem.

Jestli se ten nápad Liv nelíbil, nedala to na sobě znát, za což jsem byla vděčná. Mel nevypadala naším návrhem nijak zvlášť nadšená a sevřela rty, alespoň se však zdálo, že o tom uvažuje.

Mel zaváhala. „Musela bych si o tom promluvit s Joshem...“

„Udělej to,“ prohlásila jsem důrazně.

S povzdechem se vzdala. „Budu u sebe, kdyby něco, ano?“

Přikývly jsme s Liv současně a dívaly se za ní, když odešla z kuchyně do chodby. Najednou bylo takové ticho, že mi tikání hodin v kuchyni znělo v uších neuvěřitelně hlasitě. Liv mlčela, já rovněž. Seděly jsme naproti sobě, na sebe jsme se ale nedívaly. Otevřela jsem pusku, abych něco řekla, ale hned jsem ji zase zavřela. A nakonec Liv vstala, cestou z místnosti jednoduše obešla stůl.

Promnula jsem si oči. Vyčerpání na mě právě dopadlo plnou silou. Chtělo se mi brečet, ale měla jsem dojem, že v uplynulých týdnech jsem už prolila veškeré slzy, které jsem v sobě měla. V hlavě mi dunělo, tělo jsem měla jako z olova. Najednou mě zezadu Liv objala, jen na záblesk vteřiny mě stiskla, než mě zase pustila. Když jsem se obrátila, tak akorát jsem ještě zahlédla, jak moje mladší sestra mizí v chodbě.

4. KAPITOLA

Půl noci jsem nezamhouřila oka. Většinu času jsem se v posteli převalovala sem a tam a pokoušela se zahnat paniku, která se ve mně chystala vzedmout. Do pokoje jsem vešla potmě, zatáhla jsem závěsy a neodvážila se mrknout ven. Pomyšlení, že tam na mě čekají, mi poskytlo dostatek paliva pro noční můry.

Když mi krátce před devátou zazvonil budík, ležela jsem v posteli již naprosto bdělá. Kombinace únavy a napětí mě stačila oloupit o veškerou naději na spánek. Chvilí mi trvalo, než jsem se dokázala sebrat a opustit pokoj, abych se osprchovala. Už jsem toužila po večeru.

Podle dohody jsem si na cestu do práce zavolala taxi. Čekala jsem v obýváku, pohled upřený ven na ulici, abych viděla, až taxík přijede. Srdce mi bušilo v hrudi, když jsem o pár minut později sbíhala pět pater dolů. V chodbě před domovními dveřmi jsem se zastavila a zhluboka jsem se nadechla. Se sklopenou hlavou jsem dveře otevřela, doufajíc, že se tak třeba stanu neviditelnou. Ale už po několika málo vteřinách jsem zaslechla, jak umlká tichý hovor, a koutkem oka jsem spatřila, jak se do pohybu dávají něčí nohy.

Když zazněla spoušť prvního foťáku, trhla jsem sebou. Ten zvuk mi projel celým tělem. Vytáhla jsem ramena, jako bych se tak mohla zmenšit, a soustředila jsem se na taxík, který na mě čekal jen o několik metrů dál na ulici. Už jen pár kroků, když